

Arrest

nr. 124 132 van 16 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 november 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 28 mei 2013 een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in het bijzonder in het kader van een duurzame relatie met haar Belgische partner.

1.2. Op 22 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoekster op 29 november 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.05.2013 werd ingediend door:

Naam: A

Voornaam: H

Nationaliteit: Marokkaanse

(...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- verklaring op eer dd. 09.04.2013 door boekhoudkantoor Burco & Partners. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Deze verklaring is tevens geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet,...).

- attest FOD Sociale Zekerheid dd. 12.03.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon, sedert 01.05.2011 en voor onbepaalde duur, voldoet aan de criteria voor de erkenning van een vermindering van zijn zelfredzaamheid met 8 punten. Uit het voorgelegde attest blijkt niet welke financiële tegemoetkoming de referentiepersoon hiervoor ont- vangt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 1° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 40ter en 42, § 1, lid van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 22.11.2013) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...]"

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

10 wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. [...]"

Artikel 42 § 1 lid 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...] Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. [...]" {eigen onderlijning en cursivering}.

In casu is de bestreden beslissing van 22 november 2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- *dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;*
- *dat blijkbaar de Belgische partner van verzoekster niet over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om te voorzien in het onderhoud van hemzelf en van zijn partner (verzoekster);*

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster louter en alleen inzake de bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij werden betwist.

Ten tweede dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procedure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan een genomen worden dat aan deze voorwaarden is voldaan door verzoekster en haar Belgische partner.

Ondanks het feit dat verzoekster middels een boekhoudkundig rapport/verklaring aantoont dat haar partner beschikker is van voldoende bestaansmiddelen wordt dit rapport niet als bewijsstuk weerhouden.

Men mag evenwel niet vergeten dat verzoeksters partner zelfstandige is en dat hij geen loonfiche die door een werkgever wordt opgesteld kan voorleggen.

Verzoeksters partner krijgt maandelijks netto-inkomen van 1.300,00 euro.

Verzoekster voldoet meer dan voldoende aan de voorwaarden om zich in België in te schrijven en een verblijf te bekomen op basis van de procedure gezinshereniging.

Het rapport/verklaring dat door boekhouder van verzoeksters partner werd voorgelegd is een objectief bewijsstuk dat door een erkende boekhoudkantoor werd opgesteld. De boekhouders zijn in België gehouden aan de deontologische verplichtingen. Derhalve is het juridisch niet correct te stellen dat het rapport/verslag van partner van verzoekster niet in overweging kan worden genomen.

De vraag die men zich hier kan en moet stellen is de volgende:

Is een loonfiche dat door een werkgever werd opgesteld een objectief bewijsstuk? Zo ja, dan is het rapport dat door de accountant werd opgesteld eveneens een objectief bewijsstuk. Want de werkgever laat de loonfiche door een Sociaal Secretariaat (Acerta, Xerius,...) opstellen. Het Sociaal Secretariaat stelt dit document in opdracht van de werkgever op. Volgens de denkwijze van verweerster, zoals in deze zaak, zou een loonfiche van een werknemer dan ook niet als bewijsstuk weerhouden kunnen worden.

Verweerster gaat in casu onterecht ervan uit dat het rapport/verklaring dat door het boekhoudkantoor niet objectief zou zijn.

Zij heeft geen valabele uitleg gegeven waarom het rapport/verklaring niet weerhouden kan worden als bewijsstuk. De beslissing is in dat opzicht onvoldoende gemotiveerd.

Het is voor verzoekster niet te begrijpen hoe op 22.11.2013 verwerende partij een negatieve beslissing kan nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoekster. Redelijkheidshalve en zorgvuldigheidshalve had verwerende partij deze concrete gegevens van het dossier van verzoekster mee in overweging moeten nemen in de definitieve beoordeling van het verblijfsrecht van verzoekster.

Bovendien stelt verwerende partij dat uit een attest van de FOD Sociale Zekerheid dd. 12/03/2013 dat de referentiepersoon sedert 01/05/2011 voor onbepaalde duur voldoet aan de criteria om in erkenning te komen voor en vermindering van de zelfredzaamheid, doch dat niet blijkt welke tegemoetkoming de referentiepersoon hiervoor ontvangt. Dat verwerende partij wel het heel makkelijk heeft met de vraag te stellen nadat zij reeds een negatieve beslissing heeft genomen in het dossier van verzoekster. Indien verwerende partij een omzichtig en redelijk administratie zou zijn geweest, dan had zij via de gemeente gevraagd naar de tegemoetkoming om deze al dan niet in overweging te nemen. Immers, verwerende

partij moet met alle elementen rekening houden en dient gebeurlijk aan een behoefte analyse te doen en indien nodig bijkomende inlichtingen, documenten inwinnen.

Bovendien stelt artikel 42 § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet het volgende: "[...] Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. T...1" Het is duidelijk dat er sprake is van een in concreto-beoordeling (lees: behoeften-analyse) van de situatie van de vreemdeling en zijn familieleden. Verwerende partij gaat aan deze verplichting voorbij en is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig geweest bij de beoordeling van het verblijfsdossier van verzoekers.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Waar de Raad verweerder kan volgen in zijn stelling dat de bewijslast bij verzoekster ligt die ten gepasten tijde de nodige inlichtingen moet verschaffen, stelt hij vast dat verzoekster op nuttige wijze het attest van de boekhouder heeft voorgelegd om te voldoen aan het verzoek om bewijzen van bestaansmiddelen voor te leggen, zoals vermeld in de beslissing van verweerder van 9 augustus 2012 (bijlage 20). Verzoekster kan in haar argumentatie gevolgd worden waar zij stelt dat de bewijskracht van een attest van een boekhouder niet zonder meer als gebrekkig kan worden beschouwd, aangezien diens deontologische code van hem vereist elke opdracht onafhankelijk en onpartijdig uit te oefenen. Het stuk kan immers beschouwd worden als een begin van bewijs. Daar verweerder als enige reden voor het weigeren van het attest van de boekhouder in casu, principieel stelt dat een boekhouder "daar hij in opdracht werkt, niet als een objectieve of onafhankelijke bron kan worden beschouwd", meent de Raad dat deze motivering niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing en bijgevolg niet afdoende is."

3.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een. eerste middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van artikel 42 §1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij betoogt dat haar partner zelfstandige is en geen loonfiche kan voorleggen. Haar partner zou maandelijks een inkomen hebben van 1300 euro. De verklaring van de boekhouder zou een objectief bewijsstuk zijn. Volgens haar diende de verwerende partij via de gemeente te vragen naar de tegemoetkoming die haar partner geniet voor vermindering van de zelfredzaamheid, Er zou geen behoefte-analyse zijn uitgevoerd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende als partner van een Belgische onderdaan. Zij diende derhalve aan te tonen dat er voldaan werd aan de vereisten gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 10 tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bij standstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen ;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. (...)"

Verzoekster betwist niet dat zij ter staving van haar aanvraag en om de financiële middelen van haar partner aan te tonen een verklaring op eer van een boekhoudkantoor en een attest van de FOD Sociale zekerheid heeft voorgelegd. Zij is echter de mening toegedaan dat niet gesteld kon worden dat de verklaring niet op zijn feitelijkeheid kan worden getoetst en meent m.b.t. het attest van de FOD dat de verwerende partij zelf maar meer informatie moest opvragen.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, komt het haar zelf toe als aanvrager van een verblijfskaart om alle nodige documenten aan de verwerende partij over te maken. Er bestaat geenszins een verplichting in hoofde van de verwerende partij om bijkomende informatie op te vragen. M.b.t. de verklaring van een boekhoudkantoor is het geenszins kennelijk onredelijk te oordelen dat een attest geen officieel document is van de belastingen zoals een aanslagbiljet en dat het evenmin kan getoetst worden op waarachtigheid. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de bestreden beslissing en dat haar partner geen loonfiches kan voorleggen als zelfstandige, doet geen afbreuk aan de correcte beoordeling die werd gemaakt.

Verzoekster meent dat er geen behoefteanalyse werd gedaan door de verwerende partij, doch toont niet in concreto aan met welk element, dat door haar werd overgemaakt ter staving van haar aanvraag, geen rekening zou zijn gehouden. Daar de verwerende partij wel degelijk een afweging heeft gemaakt van het attest van de boekhouder en van het attest van de FOD kan niet zonder meer gesteld worden dat er geen behoefteanalyse werd doorgevoerd.

Het eerste middel is ongegrond."

3.3. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu zijn de toepasselijke wetsbepalingen artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

(...)"

Artikel 52, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult."

3.4. Uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het administratief dossier blijkt dat verzoekster, als bewijs van bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische referentiepersoon, een verklaring op eer van 9 april 2013 van het boekhoudkantoor Burco en Partners voorlegde, waarin wordt gesteld dat de partner van verzoekster zichzelf per maand een netto maandinkomen uitkeert van 1300euro uit zijn zelfstandige activiteiten.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing daaromtrent: *"Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Deze verklaring is tevens geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet,...)."*

3.5. Verzoekster wijst erop dat administratieve beslissingen met afdoende redenen moeten omkleed zijn. Ze vervolgt dat de gemachtigde deze verklaring van het boekhoudkantoor ten onrechte niet aanvaard als een objectief bewijsstuk. Ze benadrukt dat de verklaring werd opgesteld door een erkende boekhouder en wijst op de deontologische verplichtingen waartoe boekhouders in België zijn gehouden.

Wat betreft deze deontologische verplichtingen, verwijst de Raad naar de wet van 22 april 1999 betreffende boekhoudkundige en fiscale beroepen, de verwijzingen naar deontologische normen en aanbevelingen in deze wet en de oprichting en werking van het Beroepsinstituut van Erkende Boekhouders en Fiscalisten (BIBF) dat erop toeziet dat de deontologische regels worden nageleefd. Uit artikelen 3 en 4 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2013 tot goedkeuring van het reglement van plichtenleer van het Beroepsinstituut van erkende Boekhouders en Fiscalisten (BIBF) blijkt dat de externe boekhouder BIBF persoonlijk de verantwoordelijkheid overeenkomstig het gemeen recht draagt voor iedere bij de uitoefening van het beroep gestelde daad. Hij kan zijn aansprakelijkheid slechts beperken binnen de grenzen voorzien door de Wet. De boekhouder BIBF moet voorts zijn beroep uitoefenen met de vereiste bekwaamheid, rechtschapenheid, eerlijkheid en waardigheid. De externe boekhouder BIBF dient bovendien over de nodige onafhankelijkheid te beschikken, die de uitoefening van een vrij beroep kenmerkt, om zijn beroep uit te oefenen volgens de voorschriften van de plichtenleer. De externe boekhouder BIBF dient eveneens te waken over de onafhankelijkheid, de onpartijdigheid en de wils- en beoordelingsvrijheid van zijn medewerkers en de personen waarop hij beroep doet. Tenslotte zal de externe boekhouder BIBF elke opdracht weigeren of elk mandaat

teruggeven indien de onafhankelijke uitoefening van zijn beroep of de uitoefening ervan volgens de plichtenleer in het gedrang komt.

In casu betwist de verwerende partij niet dat de verklaring werd opgesteld door een erkende boekhouder. Het erkenningsnummer van het BIBF wordt overigens op de verklaring vermeld.

De verwerende partij houdt vol dat het niet kennelijk onredelijk is om de verklaring van een boekhoudkantoor dat een attest geen officieel document is van de belastingen zoals een aanslagbiljet en dat het evenmin getoetst kan worden op waarachtigheid.

De Raad wijst erop dat de bewijslast bij verzoekster ligt die ten gepasten tijde de nodige inlichtingen moet verschaffen. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster op nuttige wijze de verklaring van de erkende boekhouder heeft voorgelegd om te voldoen aan het verzoek om bewijzen van bestaansmiddelen voor te leggen, zoals vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoekster kan in haar argumentatie gevolgd worden waar zij stelt dat de verklaring van de erkende boekhouder niet zonder meer niet in overweging kan worden genomen gezien de deontologische verplichtingen van erkende boekhouders in België. De Raad benadrukt dat de deontologische verplichtingen van erkende boekhouders vereisen dat ze elke opdracht onafhankelijk en onpartijdig uitoefenen.

De voorgelegde verklaring kan derhalve beschouwd worden als een begin van bewijs.

Daar de gemachtigde als enige reden voor het weigeren van de verklaring van de boekhouder *in casu*, principieel stelt dat de verklaring op eer van een erkende boekhouder *“niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden”* en tevens *“geen officieel document van de belastingen”* is, meent de Raad dat deze motivering niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing en bijgevolg niet afdoende is.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is in de aangegeven mate geschonden.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing van 22 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel of van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 29 november 2013 werd ter kennis gebracht niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van 22 november 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES